

и дѣла звучаха съ различенъ тонъ, макаръ музиката да бѣше една и сѣща.

Дишлията се боеше отъ него, като го мисляше за невидимото правителство, което може да сирѣ наричнитѣ пособия и да го лиши отъ пайтъ му, но по съзѣстъ той въ неговитѣ очи нищо не струваше и му се чинеше пустъ самохвалецъ, защото не прѣядаше и не се напиваше като скотъ. „Добъръ юнакъ е, макаръ отъ числото на невидимитѣ! мърморяше въ себе си Дишлията“.

Но въйводата Панайотъ изведнѣжъ се привърза къмъ него съ всичкото свое българско сърдце, убѣди се въ неговото прѣвѣсходство и на драго сърдце би го припозналъ за началникъ, главенъ прѣдводителъ на възстанието.

Мария виждаше въ него Българинъ, който умѣе да люби България и да ѝ слугува.

Сърдцето и душата на тази дѣвойка дойдоха въ дивно настроение. Тя обикна юнака Българинъ, а не въйводата Панайота. Тя знаеше какъ той обича своята жена Ирина, и често съживяваше въ него това чувство каго му припомяне за нея и за мъничкото дѣтенце. Той бѣше за Мария братъ, любимецъ на душата, а не милий на сърдцето, и тя бѣше за него кръвна сестра, дъщеря на България. Тя бѣше неговата наставница, неговий добръ духъ, испроводенъ отъ благостта Божия за да очисти грѣшника отъ грѣховеѣ и да го води по пътя на истината. Така той говореше за нея на Хаджи Димитра и му разказваше какъ тя е посвѣтила себе си отъ всичката си душа на дѣлото за освобождението на отечеството, и колко тази жертва ѝ придаваше сила, храбростъ и прѣдвидливостъ.

Хаджи Димитръ често по цѣли часове бесѣдуваше съ Мария. Той ѝ разказваше за неизвѣстниѣ на нея свѣтъ, за незнайниѣ на нея работи, за Полкениѣ, които ако бѣхъ Поляци, то, спорѣдъ неговото мнѣние, Полша вече би била свободна, независима и славна между Славяниѣ. Тя слушаше, ловѣше съ ухото си всѣка дума, и въ всѣка една нейна забѣлъжка, въ всѣкий нейнъ въ-